

риятъ орѣхъ. Димитъръ прегърна дебелото стѣбло, прилепи лице къмъ напуканата кора и затихна. Сълзитѣ сами бликнаха изъ очитѣ му...

Късно привечеръ отиде у лелини си. Пратиха го да занесе едни закърпени обуца. Съвсемъ се бѣше стъмнило, когато тръгна обратно за въ кѣщи. Мина по дългата пазарска улица. Подъ единъ електрически стѣлбъ се бѣха спрѣли трима мжже. Димитъръ още не бѣше стигналъ при тѣхъ, но отдалече позна, че сж пияни. Побоя се да ги настигне. Ще почака, докато отминатъ. Ето ги, сборичкаха се. Единиятъ се бѣше хваналъ за стѣлба и не искаше да върви. Смъкна се като торба на плочитѣ. Неочаквано въ тъмнината блесна фарътъ на автомобилъ.

— Стой! — понесе се дрезгавъ пиянски гласъ.

Политайки, единиятъ отъ мжжетѣ застана всрѣдъ улицата и спрѣ автомобиля. Качиха се съ блѣскотня и смѣхъ. Сега Димитъръ можеше свободно да мине. При електрическия стѣлбъ той се спрѣ, загледанъ въ червеното око на автомобиля, който потъваше въ нощта. Накани се да тръгне, но усѣти нѣщо меко подъ крака си. Лъскава кожена кесия! Димитъръ бързо я отвори. Снопъ едри книжни пари грабна очитѣ му. Неволно се озърна. Улицата бѣше пуста. Мушна кесията въ джеба си и забърза нататъкъ. Парлива мисълъ го накара да потръпне. Толкова много пари! Ще ги извади, ще хвърли кесията, и никой нѣма да узнае. Тогаваштратната полица ще изчезне, а малката кѣщица ще си остане пакъ тѣхна. И двора, и градинката съ стария орѣхъ... И всички въ кѣщи ще бждатъ щастливи, както преди!

Димитъръ бръкна въ джеба си, напипа кесията, сви прѣсти, готовъ да я извади. Изведнажъ предъ очитѣ му застана образа на баща му: бледенъ, замисленъ. А такава печаль има и въ очитѣ му, и сякашъ укоръ се чете въ тѣхъ! Прѣститѣ на момчето като опарени пустнаха кесията.